

[Asger Jensen.]

Det forekommer mig, at en sådan henstilling til kommunerne havde det været mere hensigtsmæssigt at give i cirkulæreform end i en lovparagraf.

Må jeg i øvrigt henlede opmærksomheden på, at der i § 15, stk. 2, står, at der ikke i medfør af nærværende lov vil kunne ydes støtte til arealernes erhvervelse. Ikke desto mindre foreslår ministeren en ændring af § 16, der har til formål at tydeliggøre, at maksimumsgrænsen for lån til etablering af fælles værkstedshuse skal beregnes af samtlige udgifter ved værkstedshusets etablering, herunder udgifterne til erhvervelse af grunden. Disse to bestemmelser er altså modstridende.

Den store meningsforskel mellem os og regeringen gælder paragrafferne om værkstedshuse. Det må i alle tilfælde være forkert at placere statsstøtten til etablering af disse huse i denne lov. Den højtærede minister har over for udvalget oplyst, at det ikke i almindelighed vil kunne forventes, at arbejdet vil blive udført af arbejdere med langvarig arbejdsløshed, altså skal selve bygningen af husene ikke have til væsentligt formål at bekæmpe arbejdsløsheden, som det hedder i lovforslagets § 1. Endvidere har ministeren oplyst, at der ikke ved lånenes ydelse vil blive stillet krav vedrørende de arbejdere, som skal beskæftiges i virksomheden. Altså kan lovens § 1, stk. 1, heller ikke opfyldes for de arbejderes vedkommende, der skal beskæftiges i de pågældende værkstedshuse. Disse betragtninger er dog mere af formel karakter. Det reelle er, at vi fra konservativ side ikke kan medvirke til at udvide statens lånevirksomhed.

Handelsministeriet har forsøgt sig med en slags bankvirksomhed med hensyn til investeringer i erhvervslivet. Vedtages denne lov, vil det betyde, at arbejdsministeriet også må oprette en sådan låneafdeling, og det er vel berettiget at spørge: magter arbejdsministeriet denne opgave? Mon ikke den højtærede handelsminister vil indrømme, at det er en særdeles kompliceret sag at drive en sådan lånevirksomhed fra et ministerielt kontor?

Der rejser sig mange spørgsmål, når staten bevæger sig ind på områder som disse. Det må f. eks. være rimeligt, at staten stiller

sine borgere lige for loven. Hvad skal da f. eks. grænsen være for udlånsvirksomheden. Ja, dér kan jo svares, at grænsen skal være de 2-3 mill. kr., som loven årlig stiller til rådighed, men skal det da kun være mindre virksomheder, som kan etableres ved statens hjælp? Er det rigtigt for mindre virksomheders vedkommende, må det vel i endnu højere grad være rigtigt, at større virksomheder kan etableres eller udbygges. Eller er det måske tanken, at mindre virksomheder skal have støtte efter denne lov og større virksomheder efter andre love under andre ministerier? Skal der tages hensyn til bestående virksomheder, og vil staten i givet fald yde lån til konkurrerende virksomheder, hvor også de, konkurrencen påføres, gennem deres skatter skal være med til at betale etableringen af konkurrenterne?

Vi er naturligvis ikke negativt indstillet, hvor det gælder udviklingen af industrivirksomheder, og vi har også forståelse for, at det kan være nødvendigt at gøre en særlig indsats i arbejdsløshedsramte områder; men det var svært at få en positiv forhandling i gang om disse problemer i udvalget, idet man straks meddelte os, at der i dette afsnit ikke kunne flyttes et komma. Så vidt man kunne forstå, var det tvivlsomt, om retsforbundets repræsentant i udvalget var tilhænger af statsinvesteringer, men heller ikke hans mening kom tydeligt frem i udvalget; vi kan formodentlig vente at høre den udtrykt her i salen. Vi har den opfattelse, at der må træffes et valg: skal pengene havne i statskassen og derefter udlånes på ny til de borgere, der ønsker at sætte virksomheder i gang, eller bliver der penge tilovers til at sætte i pengeinstitutterne, så de får mulighed for at låne ud til erhvervslivet?

Det ærede medlem hr. Peter Ravn spurgte, om pengene ikke måtte bruges til disse fornuftige investeringer. Jo, det er netop det, der er vort synspunkt, at disse penge skal bruges til sådanne investeringer, men vi kan bare ikke forstå, hvorfor de først skal passere statskassen. Det må være rimeligt at fortsætte med det system, at det er i pengeinstitutterne, pengene havner, i stedet for at de betales i skat for derefter at lånes ud.

Staten skal naturligvis være aktiv, hvor